

Kohtalokas hiihtomatka

Salapoliitikko Kitisen Kane lasketteli Saariselän rinteitä puuksillaan niin että hippulat vinkuivat kuin Berit Aunlilla konsanaan.

Kane ei oikein muistanutkaan, milloin hänen hippulansa olivat viimeksi vinkuneet. Hyvin kauan sitten joka tapauksessa, ilmeisesti joskus hurjina nuoruusvuosina Kanen ollessa lentäjätänä Kitisen yläjuoksulla. Silloin oli tapana vingutella hippuloita iltapuhteella, jos ei sattunut olemaan läskikapinaa tai muuta ajankulua menossa.

Mutta nyt siis Kanen hippulat vinkuivat. Vink-vink, kajahteli tunturiin kuin vain hippuloista voi kajahdella.

Kane oli onnellinen. Hän oli viimeinkin päässyt talvilomalle. Hänen salainen toiveensa oli päästä Suomen edustajaksi kaunohiihdon MM-kisoihin, jotka epäilemättä pian järjestetään Oslon kisoista saatujen kokemusten perusteella.

Luistelutyyli sujui Kanelta jo oikein mainiosti, samoin spa-kaati. Harjoiteltavana oli jo kaksois-Mietaa puolellatoista kierteellä, siis molempien jalkojen yhtäaikainen korkkiruuviojennus. Vasemman jalan poikittais-Brå sen sijaan tuntui vielä hankalalta, samoin Mikkels-plass-syöksy, mutta olihan tässä vielä aikaa harjoitella.

Siinä hiihdellessään Kane ajautui kuin sattuman oikusta Ivaloon. "Otanpa parit kaljat", hän ajatteli ja astui sisään paikalliseen baariin.

Hän oli kyllä melko ruokottomassa kunnossa, parta pitkänä ja tukka leikkaamatta, paitakin puuttui salapoliitikon virkatakkin

alta. Mutta baariin ei onneksi ollut paita- vaan ainoastaan pikkutakkipakko, joten Kane onnistui pääsemään sisään.

Mutta tuskin salapoliitikko oli ehtinyt siemaista ensimmäistä hörppyä vaahtoavasta kaljalasistaan, kun sisään pasahti pari poliisin näköistä miestä.

—Inarin poliisista, päivää, ne sanoivat. —Nyt mentiin.

—Jaa mihin mentiin, en minä ole virantoimituksessa, vaan lomalla, yritti Kane selittää, mutta poliisit olivat jo hänen käsipuollessaan kiinni.

Kane vietiin poliisiputkaan ja ovi läimäistiin perässä kiinni.

Kun salapoliitikon petolinnunkatse tottui hämäryyteen, hän havaitsi putkassa toisenkin asukkaan, naisen. Kane päätteli terävästi joutuneensa yhteiselliin.

—Jo vain, ilahtui nainen. —Minkhä takhia sinhä tänhe joudhuit? se uteli.

Mutta Kane arvioi naisen silmänräpäyksessä hepsankeikaksi, eikä antautunut juttusille. Hän epäili, että tämä oli ansa, ja hänen epäilyksensä vain vahvistui, kun hän huomasi oviluukusta tuijottavan silmän.

Hepsankeikka yritti lirkutella vielä jotain, mutta luopui lopulta, kun Kane mökötti tuppisuu-na. Hetken kuluttua sammuihin niin nainen kuin valotkin. Kane oli yksin pimeässä.

Unettoman yön jälkeen ovi avautui ja Kane komennettiin ulos.

—Onneksi olkoon, olette juuri selvinnyt työhönottotarkastuksesta. Nimi tuohon, komensi poliisi.

Kane vilkaisi paperia: ...sulkeutuu huoneeseensa... ei puhumitään... yhteistyökyvytön... pitkä parta ja epäsiisti tukka... ei paitaa...

—Mi-mitä ihmettä tämä oikein on? Kane änkytti ihmeissään.

—Sitä vain, että teidät on juuri pestattu Inarin poliisivoimiin. Hoitakaa putiikki, minä tästä lähdän. Yhdeksän miestä on mennyt jo ja loput irtisanottu, selosti poliisi vetäessään manttelia niskaansa. Sitten hän löi varmuuden vuoksi Kanea ällikällä päähän, niin että tältä meni hetkeksi taju.

Selvittyään Kane oli ällikällä lyöty. Mutta mikäs auttoi. Haa-veet kaunohiihdon MM-kisoista oli jätettävä ja tässä istuttava, kunnes lääninhallitus virasta vapauttaisi.

Ja siellä kai salapoliitikko Kitisen Kane istuu vielä tänäkin päivänä Inarin poliisina, ellei kukaan häntä ole vapauttanut.